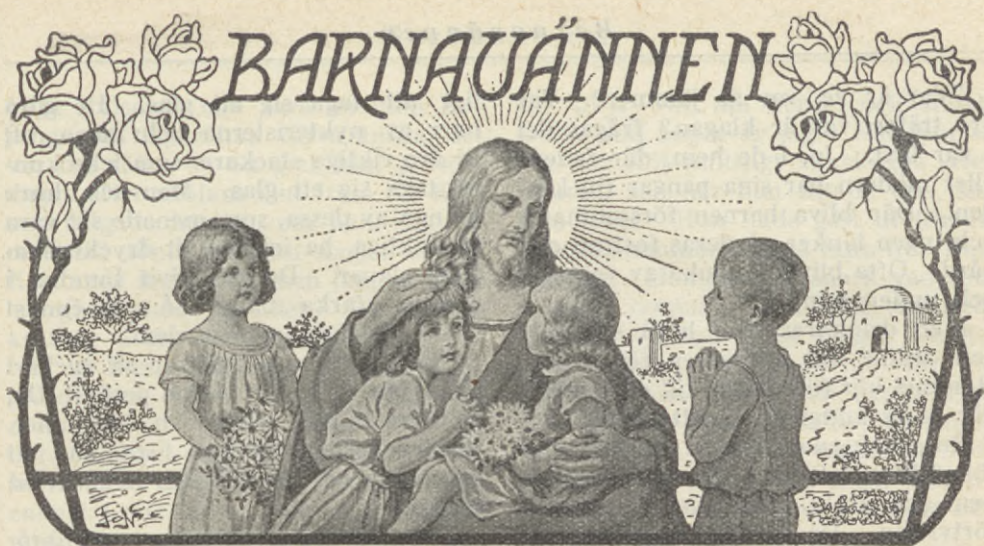

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 41

Den 10 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

43 årg.

1926

Nykterhetstext.

Ordspråk. 23: 29—32.

En ruskig lördagskväll kom jag gående gatan framåt i en storstad. Min väg gick förbi ett stort upplyst hus, från vilket sorlande röster hördes. Utanför den ena porten stodo två huttrande, trasiga gossar och väntade på någon. Då jag stannade och såg på de stackars blåfrusna pojkar ryktes dörren upp och ut kommer raglande en man med stort rödbrusigt ansikte.

Den ene gossen gick fram till honom och bad honom så bevekande att komma med hem till mor, som icke hade något att köpa mat för.

Men tror du, att mannen lyssnade till sin son. Nej, han kör bort honom med en förbannelse och vänder åter in på krogen. Gråtande skyndade gossarna hem till det fattiga hemmet, där mor och syskon hungrade och fröso. Då jag såg de små gossarnas förtvivalade blickar, förstod jag riktigt, vilken förbannelse rusdryckerna äro.

Fadern var en snäll och duktig arbetare, då han var nykter, men när han var berusad, var han som ett vilddjur, som icke frågade efter någonting.

"Var är ve, var är jämmer? Var äro trätor, var är klagan? frågas det i vår text. Jo, i de hem, där fadern eller modern bär sina pengar till krogen. Där bliva barnen försummade, och ingen tänker på deras fostran och vård. Ofta bliva de sjuka av vanvård och undernäring.

I en drinkares hem höra slagsmål och trätor till ordningen för dagen. Hemmet blir förvandlat till ett helvete, där onda andar hava sitt tillhåll.

Rusdryckerna äro en förbannelse för folken. De ha skövlut tusentals hem och sänkt människor i sorg och förtvivlan. De ha fört unga män in på brottets bana och unga kvinnor på lastens stig. De ha spritt död och fasa, förskräckelse och sorg överallt i världen.

Ni, som äro unga, ni vilja uträtta något stort i världen. Och något, som sätter märken efter sig på eder levnadsväg.

Här ha ni en väldig uppgift att lösa, ett stort mål att kämpa för, nämligen att väcka avsky för allt vad spritdrycker heter. Sök att bekämpa dryckenskapslasten på allt sätt.

Många gossar tycka, att det är man-

ligt att taga sig ett glas. De göra narr av nykteristerna och mena, att de äro riktiga stackare, som icke kunna taga sig ett glas. Men ack, huru många av dessa, som menade sig vara så duktiga, ha icke blivit dryckenskaps-slavar. De ha blivit bundna i sådana starka band, så att endast Guds nåd kunnat lösa dem.

Sky vinet, som gnistrar så vackert i bägaren! Sky det såsom pesten! Det är värre än gift, ormar och skorpioner. Rusdryckernas största fara är, att människorna tro att det icke är så farligt.

Dryckenskapen har många stallbröder, som hjälpa till att fördärva människorna och göra dem till onyttiga medborgare, till spillror och vrak.

Fly det första glaset! Lär dig att säga nej till dem, som vilja fresta dig att dricka. Det är manligare att säga ifrån än att dricka. Kanske skall du genom din fasthet komma andra till hjälp. I kampen mot rusdryckerna måste vi alla vara med. Kämpa vi enigt och troget, skola vi till sist segra, och vårt land skall bli ett verkligt fritt land, när vi frigjort oss från kung Alkohols nesliga välde.

A. Walder.

En historia om en stygg gosse.

(Forts. fr. n:r 40.)

Karl sade till sin fader: "Jag vill inte mer vara tillsammans med de andra. Vad vinner man därpå? Jag vill vara tillsammans med Hans, men det kommer han inte att vilja", tillfogade han ärligt.

"Hans, du måste försöka att få Karl med dig till söndagsskolan. Onkel tror, att han kommer", sade Lisel, när hon för sin bror berättat händelsen på förmiddagen. Han hade gått till ved-

gården för att giva fadern sin middag, och emedan det var mycket långt, stannade han en stund där.

Hans måste svälja ett par gånger. Nej, det var då en förarglig begäran. Vad skulle de andra säga om han kom med den styggaste gossen till söndagsskolan. Det skulle framkalla ett riktigt uppror. Men Lisel kunde tala så starkt och övertygande att det inte fanns någon undanflykt. Han ville

följa frälsaren och vara en liten lärjunge, då måste han värva andra, det var det rätta. — Så gick han på lördagen efter skolans slut fram till Karl och frågade honom, om han ville gå med till söndagsskolan dagen därpå. Karl sade ingenting, men han nickade energiskt med huvudet. Denna sak kostade även honom något, och det inte så litet. Men vad han ville, det gjorde han också. Och så kom han med.

I söndagsskolan var allting nytt för honom. I hans hem använde men endast Guds namn, när man hånade, men här i söndagsskolan talade man så vackert om Jesus, Guds son, som utgav sig på korset för människornas frälsning. Karl hade sinne för musik och han tyckte att sången klingade så vackert, och rätt som det var stämde han in av hjärtans lust:

Alltid glad, alltid glad,
Alla dagar solsken;
Ty vår far i himmelen
Kallar oss för sina barn.

Han visste ännu icke alls vad ett Guds barn är och hur man skall bli det, men han sjöng ändå. Snart skulle det andra komma. Han blev allt mer beklämd, om han inte varit så stolt över sin fasta vilja, han hade alltid gjort en stor omväg från söndagsskolan. Det var som om mästern Smith kunnat läsa i hans hjärta, som i en uppslagen bok, och det stod stor skuld, stor synd därinne. En dag efter söndagsskolan sprang Karl långt ut på fälten. Han var så eländig till mods. Inte kunde väl frälsaren älska honom, han som var en sådan elak pojke!

Med hjärtslitande snyftningar kastade han sig ned i gräset på en dikesren. Hans lärare och kamrater i söndagsskolan både och själv hade han lärt sig flera små böner, men nu när han låg här kom han inte ihåg någonting han lärt där utom en liten sång: Tänk, jag vet ett litet lamm, som all-

tid följa vill sin herde; och slutet: Detta lilla lamm är jag! När han så låg där föll plötsligt en skugga över honom, och när han tittade upp, såg han Lisel. Hon hade gått ut för att plocka blommor och då fann hon Karl i gräset. Hon märkte snart, vad som fattades honom. Hon satte sig bredvid, och då han sjöng sången om det lilla lammet, förklarade hon för honom, att han icke blott skulle vara det förlorade utan också det återfunna lilla lammet, och att frälsaren hade sökt honom alla dessa dagar och nu i detta ögonblick ville hava honom helt för sig själv.

När Karl slutligen upphörde att snyfta och hjälpsökande lade sin kalla, darrande hand i hennes, sade hon: "Vi skola bedja att han tager emot dig nu i detta ögonblick!" Och det gjorde de. Under bönen tyckte Karl att himmelen plötsligt öppnade sig över honom, och kände att Jesus nu även funnit honom. Med ett "Han har mig! Han har mig!" reste han sig plötsligt upp och sprang därifrån. Lisel stod ensam kvar, och log med hela ansiktet. Karl hade funnit Jesus!

Karl hade ännu mycket att uthärda men han bet ihop tänderna vid föräldrarnas föraktfulla ord och de gamla kamraternas hån. Vid sina bedrövliga nederlag tänkte han: "Jesus har räddat mig!" han visste det, och det var så stort för honom, så nytt, så underbart, emedan han visste att han ingenting annat kunde göra än att uthärda allt, som bar honom emot i livet. Hans hade ofta orsak att skämmas inför sin modiga vän, som alltid åter närmade sig sina förra vänner, när han sade: "Jag var sämre än de, och dock har frälsaren sökt och funnit mig."

Sedan kom en dag då Karl fick se både far och mor vunna för Jesus. Det var en stor glädjedag för honom.

"Nå, lilla Anna, var inte stenkastningen mot rutan början till en stor

seger?" frågade mästern Smith sin hustru nästa födelsedag. Det finge gärna hända något sådant i dag också om det därigenom bleve ett sådant lyckligt år igen."

Mor Anna måste giva sin man rätt, men hon var glad att allting denna gång gick lugnt till. Till mästerns stora glädje kom familjen Wallenrot

på besök till dem, det hade nämligen uppstått en varm vänskap mellan dessa båda familjer.

"Något så härligt kan dock blott Gud göra!" sade mästern Smith. "En sådan underbar frälsare vi ändå hava!"

Fritt från tyskan av Birgit.

Slut.

Minns du sommar'n?

*Minns du sommarn nyss förgången,
blomsterängen, fågelsången,
stugan röd vid skogens bryn,
minns du stranden, där vi lekte,
sjön där vind och våg oss smekte,
medan solen sken i skyn?*

Stugan röd vid skogens bryn.

*Minns du smultronen i backen,
myrorna i stora stacken,
vilka drogo barr och strå,
minns du gökens rop i kvällen,
utsiktsberg och kaffeställen,
som vi ständigt funno på?*

*Minns du Pärlan, Prins och Tora,
korna, kalven, bocken stora,
som ibland oss gav en knuff,
minns du tuppen, som oss väckte,
när han gol och halsen sträckte,
minns du grisen, som sa' "uff"?*

— tuppen som oss väckte —

Pärnan, Prins och Tora — grisen som sa' "uff".

Minns du, minns du fält och gården,
ja, den hela, vida världen
fylld av färger, sol och ljus?

Glada, vackra sommarminnen,
o, dröj kvar i våra sinnen
under köld och stormars brus!

ELLA.

Under Guds beskydd.

Alla mina dagar voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit. Ps. 139: 16.

Dödligheten bland vita i Kongo var mycket stor, innan det blev känt, att malaria fördes av mygg från en människa till en annan. Vi försökte vara tålmodiga med hänsyn till de små envisa blodsugarna. Men då deras blodskuld blev konstaterad, var tålmodet slut,

och de fingo om nätterna tigga och hota förgäves utanför våra täta, rymliga myggnät. Då vi ständigt blevo myggstungna, kommo febrarna tät, och dödsfallen voro många även bland oss missionärer. Inom ramen av ett år, 27 nov. 1898—27 nov. 1899 dogo åtta av våra kamrater. De voro Ida Svensson i nov., Josef Linden i dec., Th. Strandman och Adolf Brink i mars, Ivar Johansson och Math. Flodén i april, Maria Nilson i juni och Anna

Erikson i nov. Det var tjugoprocent av hela dåvarande missionärskåren.

I januari det året hölls konferens på Kibunzistationen, och min man och jag gingo dit och stannade någon månad för att vila. Vi gingo därifrån en mulen morgon med bärare från vår station, vilka kommit för att hämta oss. Då vi gått ett litet stycke, bröt ett äkta tropiskt oväder ut, det häftigaste jag någonsin sett. Blixtens klingor omvärvde oss så nära och kraftiga, att vi bokstavligen kröpo ihop för dem. Och det skyfallsliknande regnet sköljde våra kroppar genom de tunna bomullskläderna.

Vi passerade snart nog en sänka i slutningen av den platå, där stigen gick fram. I dess botten strömmade vattnet ännu mellan trädrötter och stenar, och jag klev över på dem.

Då vi kommo till nästa vatten, fattades en av den lilla karavanen. Det var en kanske fjortonårig gosse, som bar ett bylte smutskläder i en palmgrenskorg. Vi fingo en man, en släkting till gossen, att gå tillbaka och se, vad det blivit av honom, medan vi togo oss över denna bäck som var mycket häftig. Vi gingo i med kläderna på, ty de kunde ej bli våtare än de voro. Några av männen ställde sig i bäcken och förde mig så genom den starka strömmen. De uppskörtade sig, så att de kunde hålla stånd mot dess tryck, men för mig i europeisk beklädnad hade det varit omöjligt utan hjälp.

Min man steg i bredvid men fann ej förfäste utan togs av strömmen. Han hade dock gripit om en gräsbuske då han steg ned och lyckades tack vare den att taga sig upp igen. Men solhjalmen följde med strömmen. Utan den för vandringen hade han varit dödens säkra byte. Detta visste även våra män, och ett par av dem hastade ögonblickligen till ett buskage vid en krök nedanför, där det lyckades dem att fånga in den.

Regnet fortfor att ösa ned, och vi gingo till nästa vatten. Där kommo vi över utan äventyr och inväntade mannen och gossen. Denne hade varit sist i karavanen till första vattnet — en karavan om än på hundratals man går alltid i gåsmarsch — och då han skulle gå över, var strömmen så djup och strid, att han ej vågade sig ut i den. Då mannen kom dit, skar han en lian och kastade dess ena ände över. Gossen gjorde den fast vid sin börda, varefter mannen drog den till sig genom strömmen. Så kastades lianen på nytt. Gossen fastgjorde den omkring bröstet under armarna och därefter halades även han lyckligt och väl genom bäcken, som blivit en strid å.

Hans börda, som blivit genomblöt och tung, lades i min tomma bärmatta och så fortsattes vandringen. Hela sex timmar tog det oss att nå fram till Lualafloten, där vi skulle stanna över natten i en by. Efter två, tre timmars ösregn övergick det till småregn. På en tom marknadsplats öppnade vi vår matlåda och letade rätt på en konservburk med korv samt bröd, vilket vi åto, medan vi gingo vidare. Jag frös i mina tunna våta kläder, så att jag hackade tänder, och sade:

— "Ja, blir det inte feber för oss och död efter denna dags strapatser, då är det ett nytt bevis på att Gud räknat våra dagar och att deras tal ej är fullt."

Ännu ett äventyr upplevde vi den dagen. Jag tror det var vid sista vattnet, vi skulle gå över, och regnet hade då upphört. Då vi kommo till vadstället och bärarna undersökt djupet, sade de:

— "Här gå vi bet."

— "Hur ska vi då göra?" frågade jag och fick till svar:

— "Det är intet annat att göra än att invänta att vattnet sjunker."

Att utan skydd stanna natten över och kanske överfallas av ett nytt ovä-

Barnvännen

der var ej lockande. Den längste av bärarna med sin koffert på huvudet som hjälp emot att föras med av strömmen gick i och försökte. Och han kom över. Men där vattnet var djupast, nådde det till hakan. Han kunde bära alla bördor över. Några av männen kunde simma, men andra kunde ej. Och vi kunde ej. Min man var ju längre än bäraren och hade sålunda med en börda på huvudet kunnat ta sig över. Men jag? Han kunde ej gå över och lämna mig kvar hos de icke simkunniga.

En bit nedanför vadstället växte småträäd på ömse sidor av strömmen. Dessa utvisade stränderna, vilka voro översvämmade. Mot dessa träd lågo

grenar och av vattnet medförd bråte. Min man försökte försiktigt, om där under vattnet fanns något stöd för fötterna över själva strömmen. Och han kom över. Visst tycktes det vanskligt att ge sig ut på något så osäkert, men även jag lyckades. Och de kvarvarande männen likaså. Min man skrev härom hem: "En ängel hade lagt en bro åt oss."

Nästa gång han gick vägen fram, fanns intet spår kvar av den.

Varken feber eller död följde på den hälsovådliga färden. Det är tryggare vid Guds hand i det farofyllda Kongo än på egen väg i det trygga och bekväma hemlandet.

Elin Börrisson.

Ovanmyra söndagsskola.

Ovanmyra söndagsskola.

Då vår söndagsskola ej haft någon utfärd, äro vi glada att med Barnavännen få göra en utflykt i vårt härliga land och hälsa på i många söndagsskolor. Ni undrar, var vi äro ifrån. Jo, från Ovanmyra, som ligger i Boda socken, Dalarna. Boda socken är ej stor, blott något över 2,000 innevånare, men här finns fem söndagsskolor med omkring 200 barn och 12 lärare och lärarinnor.

I vår söndagsskola undervisas 40 barn av fyra lärare och lärarinnor. Söndagsskolverksamheten har här pågått mellan 40—50 år.

Må Herren välsigna oss även i fortsättningen! Vi äro glada över att få komma tillsammans för att tala om den käre Barnavännen, Jesus, som sade: "Föd mina lamm."

Kära hälsningar till alla, som vi möta under vår färd.

J. Pettersson.

Bibelläsning

för veckan 11—17 okt.

(Ur Svenska Bibelläsningförbundets textlista.)

Eftertryck förbjudes.)

- 11 M. Apg. 7:1—8. Gå ut ur ditt land.
 12 T. Luk. 1:68—80. Lovat vår fader Abraham.
 13 O. Jos. 24:1—4. Jag hämtade eder.
 14 T. Hebr. 11:6—10. Abrahams tro.
 15 F. 5 Mos. 34:1—12. Åt din säd.
 16 L. Jes. 51:1—6. Skåden på Abraham, eder fader.
 17 S. 1 Mos. 12:1—9. Abraham lyder kallelsen

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 17 okt.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus lär oss att bedja. Matt. 6:9—13.
 Minnesvers: Ske din vilja. Matt. 6:10 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Abraham lyder kallelsen. 1 Mos. 12:1—9.
 Minnesvers: Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig. Ps. 32:8.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Jesus kallar Matteus. Luk. 5:27—34.
 Minnesvers: Ty människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Luk. 19:10.

Prisuppgifter.

Prisuppgift N:r 6.

Placera bokstäverna så att de yttersta med spärrad stil betecknade raderna bilda n:r 1 uppiifrån och ned, stad i Europa, n:r 2 nedifrån och upp en fågel.

De två vågräta: 1) ett djurbo, 2) en egen-skap.

Mittenraden: Ett yrke.

